

NA KONEC SVĚŠTA A ZPĚTKY - III.

Pondělí, 30 listopad 2009

Milé kudlanky a kudlánci, když ušetete o mé velké cestě, musím vám prozradit i něco o sobě, nejen o tom, kam jsem se to rozjela. Ano, nebyl to jen tak nějaký výlet... Jak jsem se vůbec dostala ke své životní cestě? Víte, v padesáti letech jsem odloila nepoužitelného manžela, s oběma dětmi se odstěhovala.

A snažila se z invalidního důchodu, a s jejich aktivní osobní i brigádnickou pomocí, podporovat je na studiu.

Bylo tenkrát zrovna jaro, když jsme na jednom z našich výletů došlo se synem Járou k dotazu, co bych si přála k mým blízkým se stěžením narozeninám. To už jsem se, myslím, docela zdárně sánila se postížením (ostatně pokouším se o to dodnes). Tenkrát jsem jen tak plácla, že krom jejich zdraví bych byla spokojena, kdybych - někdy v budoucnu - mohla být u mojí. Podle mne to ale hrozilo nejdříve někdy v horizontu mých sedmdesátin; jednoduše a dostudují a zmohou se finančně. Víte, já nikdy u mojí nebyla, protože mi na zátku devětatého byl soudruh odebrán pas, jelikož máj bratr se rozhodl k opuštění vzkvétajícího socialismu. Povolali mě tehdy na okresní správu, tam soudruh zavelel, abych pas předložila, ten shrábl do otevřeného úpliku a na máj požadavek, aby mi aspoň dál potvrzení, že jsem ho předně odevzdala, s úsměkem a pohrdlivým odfrknutím odvětil, že to chtít sice máš, ale on tím se mnou skončil. Já se pak za o pas soudruha žádat nebudu, a žádat o výjezdní doložku s bratrem v zahraničí? Po tím edvolání na okř tím dotazu "Soudruhu, jaký styk máte se svým bratrem?", když jsem odsekla, že pohlavní ne, a dotěné soudruhem jsem s vášnou tvářím je ujistila, že to totiž ani není proveditelné, jsem už pochopitelně o pas nežádala (jsem také odevzdala i žádost o rozvázání pracovního poměru; nečekala jsem, až má vyrazej sami.) Moje hrdost mi nedovolila, abych jela, kam má milostivě pustí - a tak jsem nejedla do zahraničí vůbec; dokonce ani na velmi oblíbené nákupy do Německa a později do Polska. No, ale vrátím se zpět, do doby, kdy se blížily ty mé narozeniny. Zprvu byl vcelku klid, až s podzimem najednou moji milí - dcera Mirka a syn Jára, děti, že bych si měla žádat o pas. Co se mi zalily slzami v předu jejich snahy o splnění mého snu o pobytu u mojí, ale sdělila jsem, že jsme v Un pasu mi už netěba. Také jsem nevěděla, kde bych v té době asi tak vzala peníze... Ale oni, že prý pasu mi těba a vyrazili na útad a žádali o pas. Já to považovala za jejich nějaký kapric, ale chtěli, to, měli to mít. A pak se naje přiblížily Vánoce a moje ratolesti začaly být neklidné... A že musím jet do Prahy na vyšetření. Hm, poslala jsem s tím na psychiatrii, a oni že tedy musej s pravdou ven: mám jet v doprovodu Járy, tehdy studenta doktorandského studia biologie (ale mikro, takže si klidně poplete kachnu s husou :-)) do předecké ciziny, navštívit milovaného bratra. Daleká cizina se prej diví, že se tam chci vypravit navzdory svému zdravotnímu hendikepu a vyjadují nějaká extra zdravotní vyšetření, která dělají je dva doktoři; doktorka v Praze a pak je pracoviště je v Brně. Telefonicky nafoř zajistili moje vyšetření v Praze, doktorka je chtěla v angličtině vyjmenovat moje neduhy. No, nastí moje oční lékařka i obvodní lékařka vládnou angličtinou a tak kýžené dodaly a nemůhem vám placit je nějaký úřední překladač (mj. stejně mi není jasné, proč lékařka, která má oprávnění k prohlídce jako jedna ze dvou v Českéch, neovládá angličtinu, aby si vyžádaná vyšetření přeložila sama - vždyť ta její práce byla věchno, jen ne levná; platili jsme dost vysokou částku). Jára mě k ní doprovázel, na internetu si předu mapku, kterou věchno okamžitě zapomněl a já nevěchno; la dodnes z údivu, že bylo v zasněžené Praze je po 10. hodině možno narazit na panensky nedotěný, nepolapaný (natě odmetený) sníh... No, a pod stromek jsem dostala letenku. Tyhle Vánoce jsem si teda moc neila, protože jsem dva dny prakticky probrala... Dceru; ka Mirka mi pak věchno zabalila, opatěbné propriety, vydala předležené rady a příkazy, co máme, co nemáme, co v ždném případe nesmíme, co okamžitě musíme (zavolat, hned jak budeme v cíli). Holka moje drahá, pak mne je dopravila do Prahy na letiště a tam předala Járovi... Tak, te u víte něco blíž o mně a i to, že ta dlouhá cesta vedla do Austrálie.